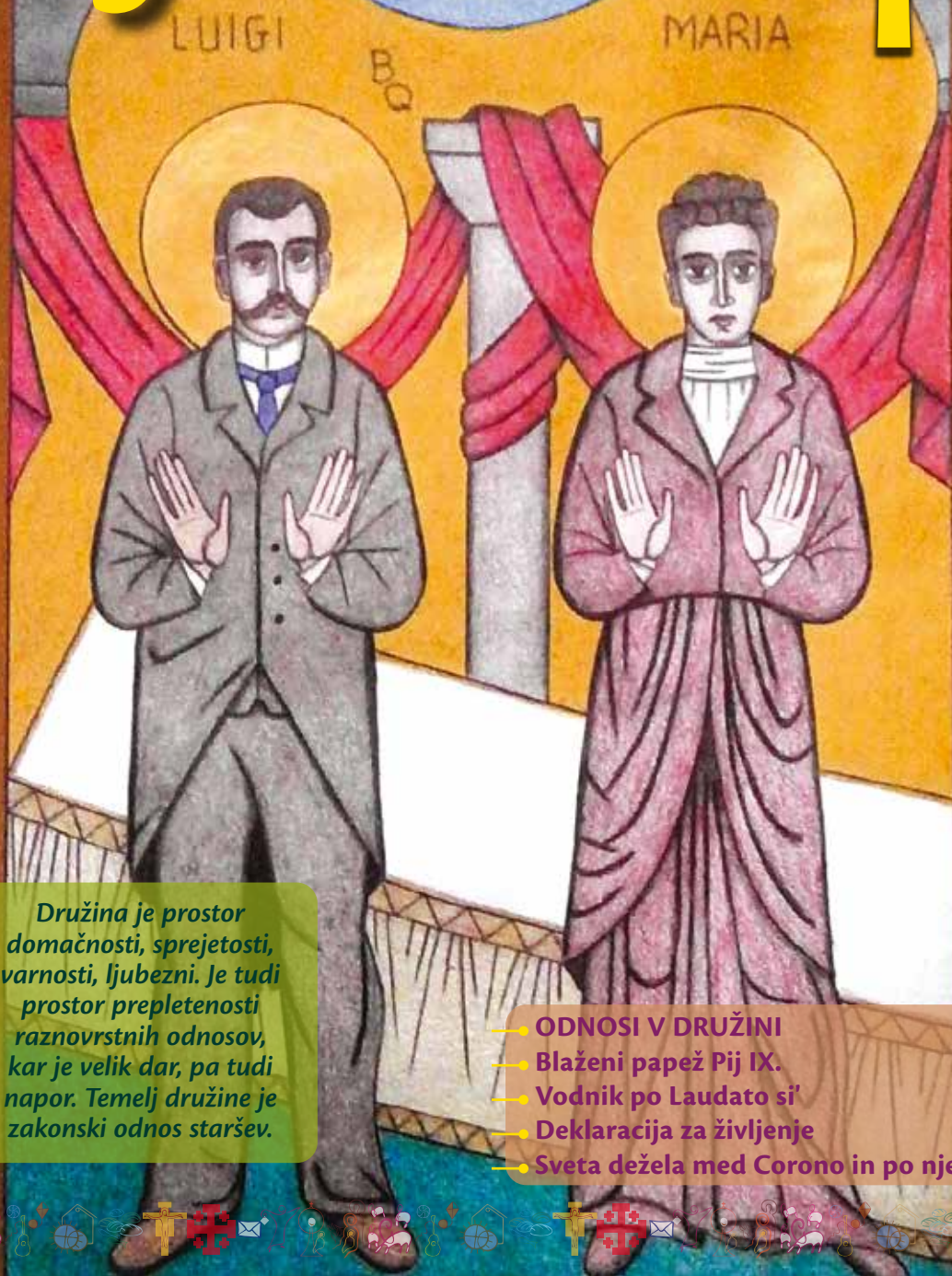

brat *francišek* 4

Blažena Luigi in Maria Beltrame Quattrocchi

Družina je prostor domačnosti, sprejetosti, varnosti, ljubezni. Je tudi prostor prepletenosti raznovrstnih odnosov, kar je velik dar, pa tudi napor. Temelj družine je zakonski odnos staršev.

- ODNOSI V DRUŽINI
- Blaženi papež Pij IX.
- Vodnik po Laudato si'
- Deklaracija za življenje
- Sveta dežela med Corono in po njej

Urednikova beseda

- 4 **Frančiškova duhovnost**
Odnosi v družini
- 6 **Naša evangelizacija**
Pri nas doma – odnosi v družini
Blažena Luigi in Maria Beltrame Quattrocchi
- 12 **Členimo Vodilo**
18. člen
Bodimo EKO in ZA ŽIVLJENJE
- 13 **Frančiškov svetni red**
Blaženi papež Pij IX.
Napovednik
- 15 **Iz naših družin**
Vodnik po encikliki Laudato si'
Pridite k meni vsi, ki se trudite ... (SvRT)
- 20 **Iz Frančiškovih logov (revij)**
Frančiškov prijatelj
Med nami
- 22 **Mladi Frančišku**
Marija pove Bogu, da nam nekaj manjka
- 24 **Pravičnost in mir**
Podpis Deklaracije za življenje – podpora
nerojenim otrokom in mamam v stiskah
Na kolenih
- 27 **Korenine in sadovi**
Javier Garrido: Rožice sv. Frančiška (57)
- 32 **Sveta dežela**
Sveta dežela med koronavirusom in po njem ...
Peš romanje po Sveti deželi
Romanje po Gnidovčevi poti - severna makedonija
Sveta dežela – Hieronimovo
- 38 **Razvedrilo**
Kako izdelamo zaščitno masko
Nagradna razrezana uganka

Brat Frančišek – ISSN 1408-0192.
GLASILO FRANČIŠKOVEGA SVETNEGA REDA
(OFS) V SLOVENIJI.

Revija izhaja šestkrat letno.
Spletni arhiv: www.ofm.si/zbvf/revija_BF

Izdajatelj:
Založba Brat Frančišek, Prešernov trg 4,
SI-1000 Ljubljana, Slovenija, www.ofm.si/zbvf/

Za založbo:
Miran Špelič OFM

Člani uredniškega odbora:
Janez Papa OFM (odgovorni urednik)
Fani Pečar OFS (glavna urednica)
Peter Skoberne OFS (naslovnica)
sestre FMM (Naša evangelizacija)
Metod in Mateja Trajbarič OFS (Frančiškov svetni red);
Prispevke za rubriko OFS pošljite na e-pošto: revija.bf@fsr.si
Gregor Pavlič OFS (Razvedrilo)
NS FRAMA (Mladi Frančišku)
Fani Pečar OFS (Pravičnost in mir)
Miran Špelič OFM (Korenine in sadovi, Naše knjige)
Peter Lavrih OFM (Sveta dežela)

Logotip rubrik:
Aleš Porenta

Fotografije:
Na naslovnici blažena Luigi in Maria Beltrame
Quattrocchi, Internet, arhiv revije BF

Oblikovanje in priprava:
Tina Bruno, Založba Brat Frančišek

Tisk: ABO Grafika d.o.o., Ljubljana

Naklada: 2.200

Naslov uredništva:
Ul. škofa Maksimilijana Držečnika 7, SI-2000 Maribor
tel.: 02-22-85-113
E-mail: revija.brat.francisek@ofm.si

Rokopisov in slik ne vračamo.
Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Prispevke nakazujte na:
Narodni svet FSR Slovenije,
Prešernov trg 4,
SI-1000 Ljubljana
TRR SI56 0430 2000 3307 102, NOVA KBM d.d.;
sklic na 00 700-20.

Glasilo izhaja z dovoljenjem cerkvenih oblasti.

Gospod naj ti podari mir!

Mesec julij je posejan z mnogimi spomini svetnikov in blaženih iz vrta sv. Frančiška, ki so s svojim življenjem in delom pustili močno pričevanje za Kristusa in so nam vsem spodbuda še danes.

V reviji Brat Frančišek bomo tokrat spregovorili o odnosih v družini, ki so bili v minulih mesecih korona izolacije marsikje na preizkušnji.

Rubrika *Frančiškova duhovnost* nam prinaša razmišljanje šolske sestre s. Veronike Verbič o odnosih v družini.

Naša evangelizacija nam predstavlja katehezo o odnosih v družini in prvi svetniški zakonski par: bl. Luigija in Mario Beltrame Quattrocchi.

V nadaljevanju bomo zopet členili Vodilo OFS, tokrat 18. člen, ter se seznanili s prihajajočimi dogodki Frančiškovega svetnega reda v Sloveniji. Med znanimi člani OFS bomo spoznali bl. papeža Pija IX.

Ne spreglejte *Vodnika po Laudato si'*, saj letos mineva 5 let od omenjene okrožnice papeža Frančiška, kar bomo obeleževali vse leto.

Pokukali bomo tudi v *Sveto deželo*, ki ni ostala imuna pred korona krizo, vabljeni pa na romanje po Gnidovčevi poti, če le ne bo prej udaril 2. val korone.

V tokratni številki najdete tudi plačilni nalog, s katerim lahko nakažete vaš prostovoljni dar za nemoteno izhajanje revije Brat Frančišek. Bog povrni za vsak vaš dar!

Ostanite zdravi!
Vse dobro!
br. Janez Papa

Odnosi v družini

Družina je že od stvarjenja sveta v Božji zamisli. V skrbi, da človek ne bi bil sam, mu je Bog dal ženo. Nastala zakonska zveza je takoj prejela poslanstvo rodovitnosti, poslanstvo družine. Tako je to položeno v našo naravo. Ob tem se spominjam mladih, ki jim ni bilo dano odraščati ob očetu in mami: Koliko hrepenenja po družini je ostalo v njih!

Družina je prostor domačnosti, sprejetosti, varnosti, ljubezni. Je tudi prostor prepletenosti raznovrstnih odnosov, kar je velik dar, pa tudi napor. Temelj družine je zakonski odnos staršev.

Temu sledi njun medsebojni starševski odnos, njun odnos do otrok, medsebojni odnosi otrok ter odnos družine s sorodniki in okolico. Vsaka raven ima svoje pomembno mesto, svoje zakonitosti in svojo dinamiko. Prav je, da je zakonska ljubezen med možem in ženo njuna, edinstvena, razmejena in drugačna od ljubezni staršev do otrok. Prav je tudi, da je ljubezen v družini drugačna in bolj osebna kot ljubezen do sorodnikov in okolice. Prav je, da imajo otroci med seboj možnost okušati in živeti bratsko oziroma sestrsko ljubezen. Ne moremo in ne smemo pa spregledati, da je družina medsebojno tako povezana, da se v njej močno čuti resničnost besed sv. Pavla: »Če en del trpi, trpijo z njim vsi deli« (1Kor 12,26).

Kot temelj zakonskega odnosa in družine ni dovolj le zaljubljenost para, le prijetno počutje drug ob

drugem. Odločitev za zakon mora temeljiti ne nečem globljem, na nečem, kar obstane, tudi ko je težko. Zakonci pogosto na to niso pozorni. Ob reševanju zakonskih težav v času mojega poslanstva v Družinskem centru mir v Mariboru sem pogosto prišla do tega, da je bilo potrebno utrditi temelj tako, da sta si mož in žena vsak zase osebno odgovorila in si nato ponovno medsebojno izpovedala, kaj je tisto, kar je bilo tako močno, da je dalo moč, varnost in trdnost odločitvi za zakon. Okoliščine se spremenijo, bistvo osebe pa ostaja. To pogosto pokrijejo boleče izkušnje ali pa tudi preprosta opravila vsakdanjega življenja. Potrebno se je ustaviti, pogle-

dati globlje, izza vsakdanjosti in odkriti tisti »biser«, ki je dajal moč.

Nadalje je pomembno zavedanje, da je odnos živ organizem, ki potrebuje nenehno delo, nego in hrano. Ni enkrat za vselej pridobljena dobrina. Vemo, kako malo je včasih potrebno, da se tudi v dobrem odnosu zalomi. Kaj še, če je le-ta že skrhan! Odločitev za odnos je vsakdanje delo, naj gre za zakonski, starševski ali vrstniški odnos. Moč nam daje ljubezen: ker ljubimo, se odločamo, da z ljubljeno osebo stopamo v odnos tudi kadar je potrebno reševanje konflikta.

Družina je tudi »laboratorij« rokovanja z našimi čutenji, ki so povsem naraven odziv človeške narave na situacije, v katerih se znajdemo. Radi jih delimo na negativna in pozitivna. Morda bi jih bilo bolje deliti na bolj in manj prijetna. V vsakdanjih odnosih v družini se učimo odgovornosti zanje in rokovanja z njimi, z jezo, strahom, sramom, žalostjo, ve-

seljem ... To so čustva, ki nas pogosto varujejo ali nam dajo moč za potreben odziv. Naučiti pa se moramo, da jih znamo prepoznati in uporabiti v dobro.

Nerazumevanja, zapleti in napetosti so naša neizbežna realnost. Ob »trku« se prebudijo čustva, ki nas silijo k hitrim obrambnim reakcijam. Pogosto je to jeza in iz nje besede, s katerimi se branimo ali v obrambi napadamo nasprotnika. Lahko tudi zbežimo ali se zavijemo v tišino. Ali pa si vzamemo čas, da se prvo čustvo umiri, nato pa se odločimo in sogovornika povabimo k pogovoru, ovrednotenju nastale situacije in iskanju ustrezne poti naprej.

Vemo, da to pogosto ni lahko. Radi bi ljubili, a ugotavljamo, da večkrat ne zmoremo. Ljubezen nas presega, presega naše človeške zmogljivosti. Ne pozabimo, kristjani imamo močan vir in zgled ljubezni v Bogu, ki je Ljubezen. Pri njem se lahko učimo ob pogostem branju in premišljevanju Svetega pisma, njega lahko prosimo za milost Duha ljubezni, njemu lahko izročamo vse, kar nas presega. Bog je namreč svet tako ljubil, da nam je dal svojega Sina (prim. Jn 3,16), da bi nas po njem naučil ljubiti, da bi nam v njem izkazal ljubezen do konca.

s. Veronika Verbič, ŠSFKK

Pri nas doma – odnosi v družini

Vodilo, člen 17

V svojih družinah naj živijo v Frančiškovem duhu miru, zvestobe in spoštovanja življenja. Prizadevajo naj si, da bodo znamenje v Kristusu že obnovljene sveta. Posebno poročeni, ki živijo iz milosti zakona, naj v svetu pričajo o Kristusovi ljubezni do njegove Cerkve. S preprosto in iskreno krščansko vzgojo, pozorni na poklic vsakogar, naj skupaj s svojimi otroki veselo potujejo na svoji človeški in duhovni poti.

O družini govorijo tudi Konstitucije OFS v členih 15/2, 17/4, 21/1 in 3 ter 24/1.

Sveto pismo:

1 Mz 2,24

Zaradi tega bo mož zapustil očeta in mater in se pridružil svoji ženi in bosta eno meso.

Sir 24, 32-34

Še se bom trudil, da bo vzgoja sijala kakor zarja, tja v daljne kraje jo bom oznanil.

Še bom točil nauk kakor prerokovanje in ga zapustil poznejšim rodovom.

Glejte, da se nisem trudil le zase, marveč za vse, ki ga iščejo.

Oznanilo

Družina je okolje, v katerem živi (ali je živela) večina bratov in sester OFS. Zato se bomo osredotočili na odnose v družini s treh vidikov družinskega življenja, ki jih poudarja Vodilo:

- ☞ mir,
- ☞ zvestoba in
- ☞ spoštovanje življenja.

Razumljivo je, da je v družini brata ali sestre OFS prva skrb vzgoja za mir. Frančiškov brat/sestra mora živeti v Frančiškovem duhu miru, za ta mir mora vzgajati samega sebe in tudi svoje otroke. Frančiškov pozdrav : »Gospod naj ti da mir!« dovolj jasno pove, kaj je bilo za Frančiška temeljno poslanstvo. V Oporoki zatrjuje, da mu je Najvišji sam razodel ta poseben pozdrav. »Gospod mi je razodel pozdrav, ki naj ga izrekamo: 'Gospod naj ti da mir'« (FOp23). Šalom – mir med ljudmi in deželami, mir med različnimi kulturami in religijami, mir, ki omogoča dostojno in varno bivanje, potrebno hrano in obleko, spoštovanje in dostojanstvo osebe, harmonijo z vsem stvarstvom, srečo v srcu. Nihče ne misli, da bi to bil mir, ob katerem bi otroci samo mirno sedeli in zgolj ubogali svoje starše, ampak mir, ki prinaša veselje Božjega otroštva, razigranost, odprtost, veselje, pa tudi notranjo trdnost ...

V družini so pomembni odnosi, ki vzgajajo vse člane tako, da se bližajo idealu miru. Kakšen pa je ta ideal? Če pogledamo v najpomembnejši vir, iz katerega je črpal tudi naš oče Frančišek, Božjo besedo, kaj hitro opazimo tri mesta, ki nekako govorijo o miru v družini:

- ☞ Mir vam zapuščam, svoj mir vam dajem. Ne dajem vam ga, kakor ga daje svet. Vaše srce naj se ne vznemirja in ne plaši (Jn 14,27). In na videz popolnoma nasprotno:
- ☞ Ne mislite, da sem prišel zato, da prinesem mir na zemljo; nisem prišel, da prinesem mir, ampak meč (Mt 10,34). In še misel iz Lukovega evangelija, ki omenja moža, ženo, otroke in starše:

- ☞ Če kdo pride k meni in ne zavrača svojega očeta, matere, žene, otrok, bratov, sester in celo svojega življenja, ne more biti moj učenec (Lk 14, 25-33).

V prvi vrstici najprej začutimo veselje ob oznanilu miru. Nato opozorilo, da to ni mir, ki ga daje svet, da to ni sladko udobje, ki ga ceni svet. Vendar, Jezus nas tolaži, naj se zaradi tega ne prestrašimo, ker je on premagal svet. V drugem odlomku se zgrozimo: kaj govori ta Jezus, saj v nadaljevanju pravi, da je prišel zato, da »ločim človeka od njegovega očeta, hčer od njene matere, snaho od njene tašče; in človekovi sovražniki bodo njegovi domači« (Mt 10,35-36.)

Drža, ki jo sporoča ta evangelijski odlomek, je morda ena tistih, zaradi katerih je bil Jezus križan. Kdo ga more razumeti? Pred nas postavlja skoraj noro izbiro: BOG ALI STARŠI. Kateri otrok si ne želi ljubezni svojih staršev? Kdo bi rad izbral med starši in nekom drugim? Kako naj razumemo izbiro med Bogom in starši kot pozitivno? K čemu nas Jezus vabi? Mogoče se ustavimo ob tem, ko zase pravi, da je pot, resnica in življenje. Izbira med domom in Jezusom ni v zavrnitvi staršev, ampak v preseganju doma, v iskanju polnega življenja, ki je

samo v Jezusu. Enako vsebino začutimo v tretjem odlomku.

Torej ne mir za vsako ceno, ampak tisti mir, ki ga prinaša odprtost za resnico in pravico. Mir, ki je posledica medsebojne iskrenosti, sodelovanja, pogovorov, v skupnem zrenju v Jezusovo besedo ...

Začetek družine je zakrament svetega zakona med možem in ženo, očetom in materjo. Zgled njunega odnosa je bistven za gradnjo vseh odnosov v družini. Zvestoba med njima ima »v Vodilu OFS trdno pomoč na njuni poti krščanskega življenja, v zavesti, da je v zakramentu svetega zakona njuna ljubezen deležna ljubezni, ki jo ima Kristus do svoje Cerkve. Ljubezen zakoncev in potrditelj vrednote zvestobe sta globoko pričevanje za lastno družino, Cerkev in svet.« Temelj za to misel so besede svetega Pavla, ki govori o novem življenju v Kristusu in pravi, da smo vsi kristjani poklicani k ljubezni drug do drugega. Ljubiti se moramo tako, kot nas je ljubil Kristus, torej, da se »podrejamo drug drugemu« (Ef 5,21), kar pomeni, da služimo drug drugemu. Tukaj sveti Pavel vpelje primerjavo med parom mož-žena in Kristus-Cerkev. To primerjavo je treba razumeti v duhovnem smislu, ki je zelo povzdignjen in revolucionaren, obenem pa preprost in na dosegu vsakega moškega in ženske, ki zaupata v Božjo milost. Mož mora ljubiti svojo ženo, kot je Kristus »vzljudil Cerkev in dal zanjo sam sebe« (Ef 5,25). Zato naj vsak med

vami tako ljubi svojo ženo kakor sebe, žena pa naj spoštuje moža (Ef 5, 33).

Učinek tega radikalnega odnosa je neizmeren že v družini in posledično v vsej krščanski skupnosti. Tak odnos priča o pogumu vere v lepoto Božjega stvariteljskega dejanja in spodbuja zakonca k preseganju samih sebe in svojih slabosti. Pomembna je pogumna zvestoba med zakoncema v milosti njunega zakramenta, saj je potreben pogum za ljubezen, ki ni preračunljiva, ki se daruje. Pomembna je vsakodnevna pot vere, ljubezni in upanja z vsem veseljem in težavami, ki jih prinašajo zakonski in družinski odnosi. Pot je načrtana za vse čase – to je pot ljubezni. Kristus nenehno skrbi za Cerkev: vedno jo ljubi in jo varuje kot samega sebe. Kristus z njenega človeškega obraza nenehno odstranjuje madeže in gube vseh vrst. Tako tudi zakonca skrbita drug za drugega in odstranjujeta slabosti in grehe, predvsem pa si jih odpuščata. To je res

velika skrivnost. Moški in ženske, ki so dovolj pogumni, da nosijo ta zaklad v »lončenih posodah« svoje človeškosti, so bistveni vir za Cerkev in svet. Tako pravi papež Frančišek. So tudi blagoslov za OFS in svetlo upanje.

Iz ljubečega odnosa med zakoncema zraste družina. Zanimiv je člen v Generalnih konstitucijah, ki pravi, da naj starši »s preprosto in iskreno krščansko vzgojo, pozorni na poklic vsakogar, skupaj s svojimi otroki **veselo** potujejo na svoji človeški in duhovni poti.« Predvsem zbujajo pozornost pridevnik veselo, ki je na to mesto postavljen s posebnim namenom. Če je namreč v družini preprostost in iskrenost, je posledica tega tudi veselje. Pomemben je tudi del »pozorni na poklic vsakogar«. Če razširimo razumevanje tega, kako moramo biti pozorni na poklic vsakogar, se kaj hitro spomnimo na misel, da morajo starši **ustvarjati prostor za snovanje in ustvarjalnost**, kot pravi šesta izmed desetih zapovedi

za mir v duhu Assisija. Ustvariti prostor ne pomeni samo dejansko omogočiti otrokom, da ima vsak svojo sobo ali celo televizor. Še daleč ne! Pomeni, da smo pozorni na njihove darove, talente, da jih upoštevamo. Naloga staršev je celostna, skrbeti morajo za telesni, duhovni in duševni razvoj svojih otrok.

Družina člana OFS je lakmusov papir njegove verodostojnosti. Najprej glede spoštovanja življenja od spočetja do naravne smrti, kot pravi 24. člen GK. Življenje je Božji dar in če si ga ne moremo podariti sami (lahko ga samo posredujemo), ga tudi vzeti nimamo pravice. Vendar je to področje širše kot le spoštovanje življenja z medicinskega vidika. Sem spada tudi spoštovanje vsake osebe v njeni enkratnosti; v smislu, da vsakega sprejmemo takega kot je, v vsej njegovi resničnosti, in mu pomagamo, da raste. Družina, ki živi v duhu miru, ki zvesto izpolnjuje dolžnosti, ki spoštuje življenje, je zakrament, znamenje obnove svetega sveta in prisotnosti Kristusa ter njegove daritve na križu.

In še povsem praktičen nasvet: zaradi

Molitev za družine

Sveti Troedini Bog, ti si ljubezen. Milostno se ozri na družine, da bodo uresničevale tvoj načrt. Staršem in starim staršem vlij moči, da bodo sprejemali odgovornost in z zgledom mladi rod opogumljali za zakonsko in družinsko življenje. Ozdravi boleče spomine v razbitih in neurejenih družinah. Naj v bolnih, starejših in invalidnih osebah prepoznamo tvoj obraz. Opogumi pare, ki še ne zmorejo zgraditi varnega odnosa in se odločiti za poroko, da to storijo. Izročamo ti mlade, ki iščejo življenjskega sopotnika, in zakonce, ki ne morejo sprejeti življenja. Izročimo naše družine tudi varstvu Marije, Jožefa in drugih zavetnikov. Sprejmi naše prošnje in jih usliši po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

miru naj v pravem času napišejo oporoko. Vsi vemo, da je dediščina velikokrat vir nesporazumov med brati in sestrami. Zato ta čisto konkreten nasvet, da jih preprečimo.

Za doma

- Sestre in bratje OFS so povabljeni, da:
 - 👉 molijo za svoje domače in se jim ob priliki iskreno opravičijo za vse, česar niso storili za skupno dobro;
 - 👉 se s svojimi domačimi pogovorijo o tem, kaj se jim zdi pomembno za gradnjo boljših medsebojnih odnosov;
 - 👉 če živijo sami, najdejo družino, ki je v stiski, in ji poskušajo konkretno pomagati – z darom ali z molitvijo.

Blažena Luigi in Maria Beltrame Quattrocchi

Luigi in Maria Beltrame Quattrocchi sta prva zakonca, ki ju je papež Janez Pavel II. 21. oktobra 2001 skupaj proglasil za blažena. S tem je izpolnil svojo dolgoletno željo in pokazal, da svetost ni omejena le na duhovnike in redovnice. Ob njuni posvetitvi je papež dejal, da sta živela običajno življenje na neobičajen način.

Maria, z dekliškim priimkom Corsini, je bila rojena 24. junija 1884 v Firencah. Luigi se je rodil 12. januarja 1880 v Catanii, odraščal pa je pri svojem stricu, ki ni imel otrok (po njem je prevzel drugi priimek). Že kot najstnika sta se spoznala v Rimu, kjer sta se 25. novembra 1905 v baziliki Marije Snežne tudi poročila. Luigi je bil pravnik ter pomembna oseba političnega življenja v Italiji. Maria je bila po poklicu računovodkinja, ki je med vojno v Etiopiji in med 2. svetovno vojno delala kot bolničarka prostovoljka pri Rdečem križu. Pred poroko Luigi ni imel močne vere, vendar pa je poroka z Mario okrepila tudi njegovo versko življenje. Luigi in

Maria sta bila vsako jutro pri sveti maši, zvečer pa skupaj molila rožni venec (Luigi je ženi rekel »Dobro jutro!«, šele ko sta prišla do maše). Ob duhovni podpori in vodstvu frančiškana Paola Pellegrina je njuna vera rasla, v njej pa tudi njuni štirje otroci. Oba fanta sta postala duhovnika, prav tako se je ena od hčera odločila za redovništvo, druga pa je živela Bogu posvečeno laiško življenje. Vsi trije še živeči otroci so bili prisotni na njuni razglasitvi za blažena. Leta 1913, pri četrti nosečnosti, se je mlada družina znašla pred težko odločitvijo. Zdravniki so Mariji napovedali, da ne bo preživela nosečnosti in tudi otrok naj bi se rodil mrtev. Priporočili so ji splav, saj naj bi tako rešila vsaj svoje življenje. Skupaj z možem sta se odločila, da bosta zaupala v Gospoda in v njegovo varstvo. Njuno zaupanje je obrodilo sadove, saj se je otrok rodil živ in zdrav in tudi Marija kljub težki nosečnosti ni utrpela posledic. To je le še okrepilo vero te družine. V času druge svetovne vojne

je njun dom postal zatočišče za mnoge Jude in begunce.

Luigi je leta 1951 umrl za srčno kapjo, Maria pa 14 let za njim leta 1965.

Njun sin je ob razglasitvi staršev za blažena dejal o njuni svetosti: »Ne

glede na to, pred kakšnim problemom smo se znašli, sta starša svojo odločitev vedno naravnala po tem, kar je ugajalo nebesom. K moji posvetitvi in posvetitvi mojega brata in sestre nas je vodila njuna vzgoja. Še vedno hranim podobico Kristusa, ki mi jo je dala mati, ko sem bil star deset let. Posvetilo me gane še danes: Ne pozabi, Jezusu moramo slediti, če je potrebno, tudi v smrt.«

Godujeta 25. novembra, na dan njune poroke.

24. junija 1978 je papež Pavel VI. po-trdil novo Vodilo OFS in leta 2018 smo praznovali 40-letnico tega dogodka. Eden od rezultatov je tudi nova ru-brika v Bratu Frančišku (in na spletni strani OFS) Členimo Vodilo, kjer so na kratko razloženi posamezni členi Vo-dila. Za razlage skrbi s. Mojca Špende.

18. člen Bodimo EKO in ZA ŽIVLJENJE

Vodilo nas v tem členu spodbuja k spoštovanju drugih stvari, tako živih kot neživih, ki »nosijo pečat Najvišjega«, bratje in sestre naj se trudijo, da skušnjavo izkoriščanja premagajo s Frančiškovim duhom vesoljnega bratstva.

Kaj bi bilo za Frančiška, kakor tudi za nas, stvarstvo brez sonca, nebeški obok brez svetlikanja zvezd? Kaj bi bila zemlja brez lepote cvetja, vetra, brez žuborenja čiste in koristne vode, brez žetve in sadov? In kaj bi bilo stvarstvo brez človeka – krone stvarstva, brez človeka, ki zna sprejemati, darovati in odpuščati? Vsi Frančiškovi bi morali po zgledu serafskega očeta občudovati lepote in dobrote stvarstva, hvaliti in poveličevati Boga za bogastvo darov, ki jih daje zemlja. To, kar Frančišek občuduje, hvali in časti, je veličastna vsemogočnost, modrost Boga Stvarnika in Očeta.

Občudovanje vseh lepote je za nas naravno, precej težje razumljiv in izvr-

šljiv pa je drugi del člena, kjer se pojavi beseda »izkoriščanje«. V današnji družbi ni težko pasti v skušnjavo izkoriščanja neživih stvari in pa tudi živih bitij za lastno korist. Izkoriščanje lahko v dobrem smislu pomeni izkoristiti naše talente ali pa čas, da ga porabimo za dobra dela. V slabem smislu pa izkoriščati pomeni vse to, kar je v nasprotju s krščansko moralo: izkoriščanje narave, živali za lastno korist, izkoriščanje človeka preko njegovih zmožnosti, izkoriščanje nezaščitene osebe ...

Vsi Frančiškovi se moramo izogibati skušnjavam slabega izkoriščanja v vseh njegovih razsežnostih. Odločno se moramo upirati vsem oblikam izkoriščanja, razločevanja, potiskanja ljudi na rob in sleherni ravnodušnosti do bližnjega. In ravno slednje je najbolj nevarno. Lahko se tega sploh ne zavedamo, ni tako očitno, a zlorabljene boli.

Dolžni smo tudi sodelovati z gibanji, ki pospešujejo bratstvo med ljudmi, prizadevajmo si ustvariti vredne življenjske razmere za vse in delajmo za svobodo slehernega naroda.

Pospešujmo dejavne pobude za ohranitev stvarstva, ozaveščajmo druge za preprečevanje onesnaževanja. Bistvenega pomena je, da ustvarjamo pogoje življenja in okolja, ki ne bodo ogrožali človeka. Pomembno je, da širimo lepo novico veselja do življenja in pomagamo pri preventivni vzgoji mladih in tudi manj mladih, da preprečimo uničevanje nedolžnih še nerojenih bitij.

Vsako človeško bitje namreč nosi pečat, ker je Kristusovo, Kristus pa je Božji.

Znani člani Frančiškovega svetnega reda

Blaženi papež Pij IX.

Papež Pij IX. spada v skupino papežev (od njega do Janeza XXI. II.), ki so bili člani Frančiškovega svetnega reda.

Rodil se je kot najmlajši sin v družini Mastai Ferretti z imenom Giovanni Maria Giovanni Battista Pietro Pellegrino Isidorio 13. maja 1792. Pozneje so ga klicali le Giovannino, Janezek. Osnovno izobrazbo mu je posredovala kar mati, nakar je 1803 vstopil v srednjo šolo, ki pa jo je moral leta 1808 zaradi bolezni (božjasti) zapustiti. Vseeno pa je že čez dve leti nadaljeval študij matematike, modroslovja, prava in bogoslovja v Rimu. 10. aprila 1819 je bil posvečen v duhovnika, 21. maja 1827 imenovan za nadškofa v Spoletu in 17. decembra 1832 za nadškofa v Imoli. Že tedaj so ga predložili papežu kot kandidata za kardinala, vendar je le-ta imel pomisleke, češ da je preveč liberalno usmerjen, rekoč: »V hiši Mastaijevih so še mačke liberalne.« Kardinal je postal leta 1840.

Ko je 1. junija 1846 umrl papež Gregor XVI., je bila večina kardinalov prepričana, da je treba spremeniti enostransko in konzervativno usmeritev pokojnega papeža. Zato so že drugega dne konklava izvolili za novega papeža kardinala Giovannija Mastai-Ferrettija, o katerem je šel glas, da je svobodomiseln. Izbral si je ime Pij IX. Papež je bil med letoma 1846 in 1878 – za apostolom Petrom je imel najdaljši pontifikat.

V začetku je bil zelo priljubljen med italijanskimi svobodomisleci. Ker pa ni želel napovedati vojne Avstriji, se je njegova popularnost zmanjšala. Tako je moral pred revolucionarji 24. novembra

1848 preoblečen v duhovniško obleko pobegniti v Gaeto, kjer je v Neapeljskem kraljestvu prebil 17 mesecev, potem pa se je vrnil v Rim. Tu pa so ga prisilili, da

NAPOVEDNIK

Narodno srečanje svetov
28. september 2020, Ljubljana

Pohod za življenje
3. oktober 2020, Ljubljana

Dan frančiškove duhovnosti
24. oktober 2020

romanje v Assisi
19. - 22. 11. 2020 (prijave br. Mirko)

pokrajinski kapitlji
LJ – 7. 11. 2020, Lj-Siška
KP – 14. 11. 2020, Vipavski Križ
MB – 28.11. 2020, Celje – sv. Cecilija

se odpove papeški državi in se umakne v Vatikan. Šele Lateranska pogodba, ki je bila sklenjena 11. februarja 1929, je rešila odnos Vatikana in Italije ter določila, da je papež suveren na področju Vatikana, svetoletnih bazilik in letne rezidence Castel Gandolfo. Kljub temu pa je zaradi papeževega prizadevanja za oznanjanje prave vere v njegovem času pomembnost papeštva narasla.

Papež Pij IX. je najbrž najbolj znan po tem, da je 8. decembra 1854 razglasil versko dogmo o Marijinem brezmadežnem spočetju z bulo *Ineffabilis Deus*. Vsebina te izjave pravi, da Marija niti en sam trenutek svojega obstajanja ni bila pod gospodstvom greha, da jo je Kristusovo odrešenje kot edino izmed ljudi vnaprej odtegnilo postavi izvirnega greha.

Papež je s tem rešil stoletja trajajoči spor med teološko šolo dominikanskih in frančiškovskih filozofov v korist slednjih. Pred razglasitvijo povprašal za

mnenje vse škofe po svetu: 536 škofov je bilo za, 4 so bili proti, 36 pa »iuxta modum« (niso bili proti, ampak so menili, da čas ni primeren).

Sklical je tudi Prvi vatikanski koncil, ki je svoje zasedanje začel 8. decembra 1869. Na njem je razglasil dogmo o papeževi nezmotljivosti, izdal pa je dokument o katoliški veri, s katerim je jasno razložil katoliško vero in mišljenje na temelju razodetja. Zaradi vojnih razmer je papež prekinil koncil, ki se ni več nadaljeval.

Pod papežem Pijem IX. se je zelo poživila misijonska dejavnost Cerkve, tudi med Slovenci. V njegovem času sta tako delovala Ignacij Knoblehar in Friderik Baraga (Pij IX. ga je imenoval za škofa). Potrdil je tudi Slomškovo premestitev škofijskega sedeža iz Št. Andraža v Maribor.

S svojimi nasveti je pomagal don Bosku ustanoviti salezijansko družbo, tako da ga imenujejo tudi »don Boskov papež«.

Umrli je 7. februarja 1878 v Rimu. Prošnjo za njegovo beatifikacijo so že manj kot en dan po njegovi smrti poslali iz OFS na Dunaju. Za blaženega je bil razglašen 3. septembra leta 2000.

Darovi za revijo Brat Frančišek

maj 2020 + junij 2020 = 1542 €

10 € Zofija Slemenšek, Fanika Bizjak

12 € Peneš Marjan

15 € Pirnat Elizabeta, Hodak Primož, Vera Golob

20 € Toman Vanda, Lucija Rožman, Ulaga Ana Marija, Franc Vurusic, Bojan Lesar, Vida Jerbic, Anika Krefl

30 € Vadjnal Anica

50 € Alma Prijor

60 € Katja Sabolic, Herle Franc

80 € Premrn Marjetka

125 € Dusan Pernek

130 € Traven Marija

140 € Herle Franc

300 € Minoriti - Ptujška Gora

350 € Herle Franc

Bogpovrni!

Vodnik po encikliki Laudato si'

Kmalu potem, ko je izšla papeževa enciklika O skrbi za skupni dom Laudato si', je Medfrančiškova komisija za pravičnost, mir in ohranjanje stvarstva (Rimljani VI) pripravila razlago le-te. Ker bo pastoralno leto 2020-21 ob petletnici enciklike v OFS Slovenija namenjeno odnosu do stvarstva, bomo v Bratu Frančišku Vodnik predstavili. Namen in način dela z njim je predstavljen v predgovoru. Besedilo enciklike je dostopno na spletu, enako tudi celoten Vodnik (spletna stran OFS).

Vodnik je predstavljen vsem ljudem dobre volje, ki bi se jim zdel koristen. Papež Frančišek v Laudato Si večkrat poziva k dialogu na vseh ravneh in med vsemi deležniki reševanja nujne krize današnjega dne. Naj najdemo načine, kako skupaj odgovoriti na njegove vztrajne pozive.

Navodila za uporabo tega Vodnika so zelo preprosta:

Uporabiti ga je treba z besedilom enciklike v roki; Vodnik je bil pripravljen z namenom, da bi spodbudil posameznike in skupine, ki ga uporabljajo, k preučevanju neposredne papeževe besede. Torej

ti - sti, ki sodelujejo, potrebujejo besedilo enciklike in tudi izvod študijskega Vodnika.

Vodnik je razdeljen na sedem razdelkov, uvod in šest poglavij; pripravljen je program devetih srečanj; najprej je splošni uvod, po eno srečanje je pripravljeno za vsakega od sedmih sklopov in končno srečanje, ki je namenjeno oceni izkušenj.

Izberite voditelja za celoten program in vodjo za vsako od srečanj. Vodja mora udeležence opozoriti, da pred srečanjem preberejo ustrezen del enciklike, in nato poskrbi za uspešen potek srečanja ter za to, da bodo vsi imeli priložnost sodelovati.

Vsako srečanje začnite s trenutkom refleksije, molitve, razmišljanja. Zakaj se je skupina zbrala? Kakšne rezultate iščete? Potem pogledajte v Vodniku povzetek obravnavanega razdelka. Preberite ga počasi. Ko komentar ali citiranje pritegne pozornost udeležencev, pogledajte v encikliko in preberite celoten odsek, iz katerega je vzeta citat. Kakšen je odziv udeležencev na odlomek? Nato nadaljujte s povzetkom.

Po povzetku nadaljujte z vprašanji za razmislek. Kadar je mogoče, poiščite čim bolj konkretne odgovore na vprašanja. Kako se lahko udeleženci odzovejo vsak zase? Kako se lahko odzove skupina? Katere predloge bi lahko sprejeli

za širšo skupnost? Kako lahko lokalna skupnost postane iskra, sposobna, da prižge večje dejavnosti, potrebne za soočanje s svetovno krizo? Nenehno iščite načine, kako uresničiti predloge iz enciklike.

Po prvih osmih srečanjih je načrtovano ocenjevanje in praznovanje. Kaj je skupina lahko dosegla? Kateri koraki so potrebni za nadaljevanje procesa? Kako lahko skupina v prizadevanje vključi druge? Morda bi bilo za tiste, ki so sodelovali v študijski skupini, zanimivo, da oblikujejo nove skupine z novimi udeleženci?

Sestre in bratje, upamo, da vas bo ta Vodnik spodbudil k branju in preučevanju enciklike, zlasti v skupinah, ki bodo nato lahko sodelovale pri pozivanju k spremembam, potrebnim za spopadanje s trenutno krizo. Zavedamo se, da so vsi vodniki, kot je ta, kulturno omejeni. Zato vabimo Frančiškovo družino v vsaki regiji, da razmisli o pripravi regionalno bolj primerne študijskega vodnika. Želimo zagotoviti, da Vodnik ne bo elitni dokument, temveč pomoč vsem, ki želijo brati, razumeti in živeti besede papeža Frančiška, ki jih najdemo v Laudato Si. Prosimo, da ga delite dalje.

Prosimo, da bo Vodnik koristen pripomoček pri razumevanju sporočila enciklike in pri spodbujanju procesa nenehnega spreobrnjenja, tako bistvenega za življenje po evangeliju!

Člani ekipe Rimljani VI

Uvod

Povzetek:

Podnaslov papeževe enciklike Laudato Si jasno določa osnovno skrb pisma: O skrbi za skupni dom. Sveti Frančišek nas opominja, da je naš skupni dom kakor sestra, s katero si delimo življenje, in dobra kakor mati, ki nas sprejema v svoje naročje. (# 1). Naša sestra joka zaradi škode, ki ji je bila storjena zaradi naše pomanjkljive odgovornosti, in ker »smo rasli z mislijo, da smo njeni lastniki in gospodarji, da nam je dovoljeno njeno ropanje« (# 2).

Glede na splošno poslabšanja okolja, v katerem smo se znašli, papež Frančišek poziva vse, ki živijo na tem planetu, naj začnejo dialog o našem skupnem domu (# 3). Pri tem navaja svoje papeške predhodnike, ki so pred njim opozarjali na te težave, in komentira, da njihova

zaskrbljenost odmeva v razmišljanjih številnih znanstvenikov, filozofov, teologov in družbenih organizacij, skupaj z drugimi Cerkvami in krščanskimi skupnostmi ter drugimi religijami. (# 3-9).

Papež Frančišek poudari pomembnost svetega Frančiška Asiškega za njegovo življenje in službo ter ga poimenuje »odličen zgled skrbi za to, kar je slabotnega, kakor tudi za veselo in pristno živeto celostno ekologijo«, s čimer očitno navaja eno temeljnih tem enciklike, odnos med socialno pravičnostjo in skrbjo za okolje. Papež pravi: »V njem (svetem Frančišku) se do zadnjega vlakna neločljivo prepletajo skrb za naravo, pravičnost do revežev, vpetost v družbo in notranji mir.« (# 10). Opozarja nas, da če se podobno kot sveti Frančišek ne približamo naravi in okolju z odprtostjo in čudenjem, »bomo ravnali kot oblastniki, porabniki ali navadni izkoriščevalci naravnih danosti, in ne bomo zmogli krotiti svoje dobičkaželjnosti.« (# 11).

Papež jasno izreka poziv: »Žgoči izziv, kako zavarovati naš skupni dom, vsebuje skrb po združitvi vse človeške družine pri iskanju vzdržnega in celostnega razvoja, ...« (# 13), ki zahteva »nujno obnovo dialoga o tem, kako naj skrbimo za prihodnost planeta« (# 14). Priznava težave, povezane s tem pozivom, ne le zaradi močnega nasprotovanja, ampak tudi zaradi ravnodušnosti. »Zadržanost, ki ovira reševanje, se tudi med vernimi vleče od zanikanja težav do ravnodušnosti, od lagodne vdanosti v usodo do slepega zaupanja v tehnične rešitve. Potrebujemo novo svetovno solidarnost.« (# 14).

Uvod se konča s seznamom določenih tem, ki se bodo pojavljale v celotni encikliki in ki bodo pomagale organizirati in razumeti celotno sporočilo: »... tesno razmerje med ubogimi in ranljivostjo planeta; prepričanje, da je na svetu vse med seboj tesno povezano; kritika novih vzorcev in oblik moči, ki izhajajo iz tehnologije; povabilo k iskanju drugačnega dojemanja gospodarstva in napredka; lastna vrednost slehernega bitja; pomen ekologije za človeka; nujnost iskrenih in poštenih pogovorov; velika odgovornost mednarodne in krajevne politike; kultura odmetavanja in predlog novega načina življenja.« (# 16).

Vprašanja za razmislek:

1. Ime enciklike Laudato Si poudarja pomen svetega Frančiška kot navdiha za pismo. Katero od svetnikovih stališč se vam zdi najbolj privlačno/zanimivo?

2. Papež Frančišek jasno izrazi svoje razumevanje, da sta degradacija okolja in družbena krivica resni vprašanji in da sta medsebojno povezani. Kako sami razumete to povezavo? Kako smo lahko del dialoga, h kateremu poziva vse?

3. Preglejte teme, ki so navedene v zadnjem odstavku zgoraj. Katere so po vašem mnenju najpomembnejše?

Pridite k meni vsi, ki se trudite ... (SvRT)

Gospod, hvala ti za to vabilo, tako polno tolažbe in upanja, hvala ti za tvojo razpoložljivost, da si nam vsak trenutek tako blizu s svojo ljubeznijo. Ti, ki se ti klanjajo angeli in pred katerim trepetajo demoni, se nam daješ vsega za nas!

Pridite k meni vsi, ki se trudite ...

Gospod, ko bi ti sam ne izrekel tega vabila, kdo izmed nas bi si drznil verjeti, da je lahko to res, da se ti polni zaupanja približamo in da zares hočeš v naše srce?

Kako bi se ti drznil približati in te sprejeti tisti, ki te je tisočkrat žalil in poteptal tvojo ljubezen, tisti, ki je zlorabil zaupanje in pozabil obljubo?

Pridite k meni vsi, ki se trudite ...

Kako bi se te drznil brez tega povabila prejeti jezik, ki je zmerjal, lagal in

zadajal rane v srce; kako bi se te drznilo gledati oko, ki je mižalo pred ljubeznijo, gledalo vstran pred stisko in prijateljevalo s temo; kako bi se te drznilo poslušati uho, ki je preslišalo tolikere klice na pomoč, ki je molče prisluškovalo opravljanju in natolcevanju!

Pridite k meni vsi, ki se trudite ...

Kako bi se brez tvojega zagotovila upala k tebi stegniti roka, ki se je raje stiskala v pest kakor pa v molitev in objem, ki se je raje grela v žepu, ko so drugi zmrzovali, ki je vlekla k sebi, ko so k njej prosile prazne dlani;

kako bi se drznile narediti korak k tebi noge, ki so tolikokrat služile begu, služile izogibu povabila k ljubezni in mirovale, ko bi morale na pot!

Pridite k meni vsi, ki se trudite ...

O, kako bi se sicer upali zbrati tukaj pri tebi kot ena družina mi, ki se med seboj poznamo, ki vemo za grehe drug

prinesti svoje znanje, ki nam večkrat služi za napuh; svojo kulturo in umetnost, ki je večkrat le odraz našega zbeganega duha; svojo pobožnost, ki je večkrat le prosjačenje in strah!

Pridite k meni vsi, ki se trudite ...

Brez tega tvojega ljubečega povabila bi težko prišli k tebi tudi s svojo šibko vero, ki nam izhlapi, ko zapustimo cerkvene zidove; z vero, ki se mora skriti pred zadrego javnosti in ki klone pred koristolovsko ponudbo zunanjega sveta!

Hvala ti, Gospod, za tvojo ljubezen v evharistiji,

v kateri nam prihajaš blizu, da bi mi lahko postali bližina drugim; s katero nas hraniš, da bi mi zmogli biti kruh za druge; v kateri nam odpuščaš, da bi mi znali odpuščati; s katero nam napajaš življenje, da bi mi radi in polno živeli; hvala ti za evharistijo, ob kateri nas zbiraš, da bi mi zbirali razdeljene; v kateri prihajaš k nam, da bi mi lahko prišli k tebi!

Evharistični Gospod,

zbližaj in poveži nas kot družino, kot župnijo, kot narod, kot človeštvo! Naj vsi, ki te v evharistiji prejemamo, resnično postajamo božji otroci ter bratje in sestre med seboj, saj verujemo, da nikoli nismo sami, verujemo v tvojo navzočnost v svetem rešnjem telesu in skupaj kot občestvo to vero tudi izpovedujemo!

drugega, mi, ki smo si večkrat zopni, mi, ki smo drug v drugega dvomili, se ovirali, prevarali in prezrli; mi, ki te nismo vedno klicali v svojo sredino in ti ne verjeli, da nas lahko dvigneš in povežeš!

Pridite k meni vsi, ki se trudite ...

Da, kako bi se sicer upali prinesti na tvoj daritveni oltar svoje delo, ki nam je večkrat le breme;

VERUJEM V ENEGA BOGA ... (izpoved vere)

p. Pavle Jakop

FRANČIŠKOV PRIJATELJ

Teme letošnjih številk Frančiškovega prijatelja so kardinalne kreposti (latinska beseda »cardo« pomeni tečaj pri vratih – se pravi, da se okrog njih zvrščajo/vrtijo vse ostale kreposti). V tej številki je pred nami krepost razumnosti. O njej je razmišljal kapucin br. Primož Kovač, ki jo je takole natančno razložil: Razumnost (ali modrost) je krepost, ki nam pomaga v različnih okoliščinah in v posameznih primerih spoznati, kaj je v skladu z Božjo voljo. Na isto temo je v reviji tudi pogled s Frančiškovega zornega kota in z vidika Svetega pisma ter sodobnega sveta. V rubriki Poklical si me nam svojo pot

poklicanosti predstavi Marijina sestra s. Petra Mohorko, med novimi svetniki in blaženimi pa spoznamo Alexandrino Mario da Costa – portugalsko mistikino, na katere prošnjo je papež Pij XII. posvetil človeštvo presvetemu srcu Marijinemu.

Sicer je zaradi epidemije odpadel obisk Nickyja Cruza (voditelja gangsterske tolpe iz New Yorka, ki se je spreobrnil) v Sloveniji, vendar pa Frančiškov prijatelj prinaša predstavitev njegove knjige Teci, sinko, teci. Mozaik pa skoraj v celoti nadomešča letošnje papeževino pismo mladim ob svetovnem dnevu mladih, v katerem razmišlja o svetopisemski zgodbi obuditve od smrti mladeniča iz Naima.

Veliko zanimivega branja torej.

MED NAMI

Vsebina 2. številke revije Med nami nadaljuje z razmišljanji o ponižnosti, tokrat z vidika zavedanja, da se vedno lahko naučimo česa novega, vendar samo znanje ni tisto, ki bi nam zagotavljalo tostransko ali onstransko srečo. Za sprejemanje novih znanj in modrosti je potrebna tudi ponižnost. O tem je povedal marsikaj dobrega p. Miran Špelič, profesor na teološki fakulteti v Ljubljani, urednik molitvene revije Magnificat, frančiškan, prevajalec ... P. Martin Kmetec se je poglobil v misli francoske filozofinje Simone Weil, ki povezuje učenje z odnosom do Boga oziroma molitvijo.

V psalmu 119 so v 71. vrstici besede: Dobro je zame, da so me zadele nadloge, da se učim tvojih zakonov. Psalmist je pripravljen sprejeti Gospodovo postavo in nehati bloditi po svojih poteh, ki so ga pripeljale do hudih življenjskih udarcev. Spoznal je, da so Božje zapovedi dragocenejšje od ponudb tega sveta, zato se jih bo odslej držal.

Papež Frančišek Frančiškovim vedno pove kaj koristnega, tako se je leta 2017 srečal z udeleženci mednarodnega simpozija o dokumentu Dar duhovniške poklicanosti. Duhovniška formacija je na prvem mestu odvisna od Božjega delovanja v našem življenju in ne od naših dejavnosti.

V Frančiškovem svetnem redu so čas izolacije izkoristili za prevod vodnika za encikliko Laudato si. Iz besedila lahko izluščimo veliko globoko frančiškovskih misli o tem, kako je potrebno skrbeti za to, kar nam je podaril Bog – za naš skupni

zemeljski dom, ki ga preveč grobo izkoriščamo.

Minoritski provincial je razmišljal o filmu Frančišek in njegovi bratje, ki s(m)o ga nekateri gledali na velikonočni ponedeljek in imeli ob tem zelo mešane občutke.

Naše védenje o duhu Assisija je osvežil p. Janez Šamperl, prav ta duh pa veje tudi iz pogovora, ki ga je opravil z dvema hrvaškima novincema v Assisiju in iz utrinkov lanskega romanja družin v Assisi.

Marija pove Bogu, da nam nekaj manjka

Naša dežela in naša Cerkev živita v obdobju preobila, preobila dobrin in možnosti. Tega smo se še bolj zavedli v času krize koronavirusa, ko smo bili omejeni v izbiri vsega, kar nam ponuja moderna kultura. V ospredje so stopili naši odnosi takšni, kot so, to kar je bistveno v življenju, da smo si blizu, da si pomagamo, da se podpiramo na poti.

Čeprav vsi po vrsti ugotavljamo, da nam nič ne manjka, se vendar mnogi sprašujejo zakaj je danes toliko ljudi

nezadovoljnih in nesrečnih. Tudi med kristjani srečaš osebe, ki ne doživljajo svobode odrešenih ljudi. Celo sestre smo večkrat ujete v hitenje tega sodobnega časa. Tako se zalotimo, da nas včasih zmanjka, da bi bile za ljudi oaze Božjega miru, kjer si ljudje naberejo novih duhovnih moči.

Da nam resnično manjka veselja vstalih kristjanov, se močno zavem ob vstajenjski procesiji, ko se znajdem sredi procesije, kjer petja zbora več ne slišiš in ljudje okrog mene klepetajo o vsakdanjih, nepomebnih stvareh, medtem ko praznujemo največji dogodek našega odrešenja, ob katerem bi morali vriskati. Ob tem se sprašujem, ali se nismo tudi

mi ujeli v past blebetanja, ugodja, blagostanja, ki nas trga od bistva življenja po evangeliju, ki je v deljenju vsega, kar imamo, s svojimi brati in sestrami? Morda pa svoje roke, ki bi jih morali prazne dvigati k Bogu, napolnimo kdaj tudi s tem, kar ne nasiti?

Pa se ustavimo ob Mariji, kako je ona odprla svoje roke in sprejela svoje poslanstvo. Njena veličina je v tem, da se je popolnoma predala, da je Bogu dovolila, da jo je ljubil brez pridržkov. Tako srečamo Marijo v različnih situacijah, v začudenju, da jo Bog kliče za mater svojega sina, v stiski, ko je v visoki nosečnosti na poti, v Kani na gostiji, kjer Jezus ni prav nič navdušen

nad Marijinim posredovanjem. In tam pove Jezusu, da svatom nekaj manjka.

Prosim Jezusa, naj poskrbi za vino, ko so bili najbrž nekateri gostje že prav dobre volje, je resnično dejanje ljubezni. Marija se ne ukvarja z moralnim presojanjem o prekomernem pitju alkohola, njo bolj skrbi zadrega gostiteljev, zato zaupa Jezusu stisko gostiteljev. Marija ne daje od svojega preobila, ona je preprosto pozorna in odprta v zaupanju, da bo Bog poskrbel za ljudi v potrebi, in v svoje prazne roke je sposobna sprejeti Božji dar, ki je postal prvi Jezusov čudež. Preden se je to zgodilo, ji je celo Jezus oporekal, češ da njegov čas še ni prišel. Vendar, ko Marija odpre roke za Božje darove, Jezus ne more ostati ravnodušen, da jih ne bi napolnil, tudi če njegova ura še ni prišla.

Božja ljubezen se tako zgane ob naših praznih in razprtih rokah, ki se dvigajo k njemu v zaupni prošnji. Lačne napolni z dobrotami in bogate odpusti prazne. In ravno tukaj se zdrznem ob misli, kolikokrat pristopim k drugemu z držo, da mu bom jaz nekaj dala ali ga naučila. Bogate Gospod pusti prazne, ker v naših državah moči ni prostora zanj. On lahko s svojo navzočnostjo napolni le prazno in očiščeno srce, da bi postalo dar za druge.

Morda je prvi korak spreobrnjenja ravno v tem, da se ne bojim Bogu pokazati svojih praznih rok. In če so napolnjene z uspehi in dejavnostmi, ki mi dajejo veliko zadovoljstva, četudi upravičenega, Marija ne bo mogla zastaviti svoje besede zame, če v meni ni prostora, kamor bi Gospod položil svoje darove. Si torej upam reči svoji nebeški materi: »Marija, povej svojemu Sinu, da nam v naši družini, v naši župniji, na mojem delovnem mestu, v mojem odnosu do Jezusa nekaj manjka.«?

s. Metka Kos fmm

Podpis Deklaracije za življenje – podpora nerojenim otrokom in mamam v stiskah

Organizacijski odbor za pripravo *Pohoda za življenje 2020* vabi, da podpišete Deklaracijo ZA življenje. Z njo boste izrazili svojo podporo nerojenim otrokom in njihovim materam v stiski. Nerojeni otroci in njihove mame v stiski so najbolj ranljivi in najbolj nemočni med nami, zato potrebujejo vsakega izmed nas. Naj tudi z vašo pomočjo Slovenija postane bolj prijazna nerojenim otrokom in njihovim mamam v stiski.

Lepo vas prosimo, da Deklaracijo ZA življenje še danes podpišete!

Najdete jo na spletni strani:
www ofs.si/?p=938

*Vnaprej hvala za vašo ponosno
in pokončno držo!*

Celotno besedilo Deklaracije ZA življenje

Slovenija se bliža 70. obletnici uzakonitve splava (to bo leta 2022). Spominjamo se več kot sedemsto tisoč otrok, ki so izgubili življenje v postopkih splava, ter njihovih ranjenih mater in očetov. Hudo nam je za izgubo generacij talentiranih deklet in fantov, ki niso mogli uresničiti svojih življenjskih priložnosti. Ob tem se zavedamo, da moramo posamezniki in družba imeti do njihovih mater, očetov, starih staršev, bratov in sester odnos najglobljega človeškega sočutja.

Ne moremo si več zatiskati oči in molčati. Nekaj je treba storiti, zato spodaj podpisani izjavljam:

Vsi rojeni in nerojeni otroci imajo enako človeško dostojanstvo in pravico do življenja, ne glede na spol, starost, telesne sposobnosti, zdravstveno stanje in materialni položaj staršev.

Pravica do življenja je temeljna pravica, ki jo ščiti slovenska ustava, ne da bi razlikovala rojene in nerojene otroke. Zavzemam se za zaščito človeškega življenja od spočetja do naravne smrti.

Sočutna obravnava nosečih mater in vsestranska pomoč tistim v stiski mora postati ključna naloga zdravstvenih, svetovalnih in socialnih ustanov. Država mora podpirati civilnodružbene organizacije in skupine, ki predano pomagajo nosečim materam v stiski. Vzgojo za sočutno pomoč in podporo nosečim materam v stiski je potrebno vključiti v šolske programe na predmetni stopnji osnovne šole in v srednji šoli.

Splav odvzame življenje nedolžnemu otroku in pomeni hudo nesrečo za njegovo mamo, očeta in celotno družino.

Splav ruši splošen človeški čut za sočutje, solidarnost, svobodo in enakost, ki tvorijo zdravo in pravično družbo.

Prepričan/a sem, da je sočutje edini pravi način odnosa do mater in vseh, ki jih je splav prizadel ter žalujejo zaradi izgube nerojenega otroka. Zato jim moramo biti posamezniki in družba v oporo.

Slovenci smo majhen in ogrožen narod, a dovolj bogati, da lahko omogočimo življenje vsem približno štiri tisoč nerojenim otrokom, ki vsako leto umrejo v naročenih splavih po slovenskih bolnišnicah. V svetu poznajo številne rešitve za zaščito življenja nerojenih otrok. (<http://24kul.si/drzava-mora-zagotoviti-ukrepe-za>)

Zelim si takšne države in prizadeval/a si bom za Slovenijo, v kateri bodo vsi nerojeni otroci lahko zagledali svetlobo sveta, upihnil prvo svečo na rojstnodnevni torti, itn. ...

Tako bo Slovenija postala prijazna vsem državljanom in imela možnost dolgoročnega in uspešnega razvoja.

V času epidemije se še bolj zavedamo vrednosti vsakega človeškega življenja in se ga trudimo braniti in ohraniti. Prav bi bilo, da bi se v tem času povečalo tudi zavedanje o izgubljenih 4000 življenjih nerojenih otrok vsako leto ter o trpljenju njihovih mater in očetov v stiski, za katere kot država in družba naredimo veliko premalo. Naj čas epidemije prebudi v nas solidarnost in sočutje tudi do nerojenih otrok, ki so najbolj nemočni med nami.

Urša Cankar Soares,
za Organizacijski odbor za pripravo
Pohoda za življenje 2020

e-pošta: pohodzazivljenje@gmail.com

Na kolenih

Vse si nas spravil na kolena
in nemočni klečimo pred tabo, smrtni virus!
Kakor Prometeja si nas prikoval
na črni kamen strahu
in črni orel negotovosti nam kljuje drobovje.
Poljubi so ostali le še za sovražnike,
pred objemi moramo bežati,
obiski so postali prepovedani,
govorimo lahko le še v slušalko in mikrofoni,
druženje je postalo kaznivo,
rokovanje pa smrtno nevarno.
Kljub cvetenju in bohtanju narave,
kljub izzivalnemu soncu in petju ptic,
svetlih zvezd in smejoče lune,
kljub očiščenim rekam in pobeglemu smogu
ostajamo priklenjeni v svojih sobah,
zasvojeni zremo v ekrane
in seštevamo črne številke tvojih žrtev.

Ti, ki nisi le parazit,
ampak tudi terorist in morilec,
ki se tihotapiš naokrog in čakaš na žrtev
in jo potem narediš za svoje orožje,
kaj hočeš od nas?
Nas hočeš prisiliti,
da te priznamo kot zlobno božanstvo,
da predte pademo in te molimo,
ker smo se odrekli svoji veri v ljubečega Boga?
Nas hočeš osvestiti, da nismo gospodarji
sveta in ne življenja,
ker smo si tako objestno oboje prisvojili?
Nas hočeš umiriti in ozdraviti,
ker smo postali bolniki
s pomanjkanjem časa?
Nas hočeš zdesetkati,
ker ne znamo več
drug z drugim deliti?
Nam hočeš preprečiti naše dihanje,
da bi lahko spet zadihala Zemlja?
Si morda samo nastavljal ogledalo
naši slepi in ošabni sebičnosti,
da bi razmislili, kaj je zares pomembno?
Si nam hotel postaviti meje, ker smo mislili,

da si lahko brezmejno privoščimo vse,
in si nas hotel spraviti narazen,
da bi na novo uzrli sebe, drugega in Boga?
Strah me je in drgetam pred teboj,
ker lahko spreminjaš ljudi v hudobne soljudi,
a vseeno verjamem, da so ti dnevi šteti,
ker nisi božanstvo, jaz pa poznam
resničnega Boga;
zato verjamem, da tudi proti tebi
obstaja zdravilo,
verjamem, da se bomo kmalu lahko
zopet objemali,
poljubljali, rokovali in družili;
verjamem, da bodo kmalu oživele
naše ulice in trgi
in bodo igrišča spet polna otroškega smeha.
Le mi bomo morda drugačni kakor poprej:
morda bomo vedeli,
da nismo gospodarji sveta,
morda bomo spoznali dragocenost življenja,
morda ne bomo več splavljali otrok
in evtanizirali starih
in morda nam bo narava zopet božji vrt!

p. Pavle Jakob

Rožice sv. Frančiška

na novo prebrane in premišljene (57)

PETERO PREMIŠLJEVANJ O PRESVETIH RANAH SVETEGA FRANČIŠKA

(Rožicam je v večini običajno dodan tudi ta spis, ki je očitno izpod istega peresa ali vsaj iz istega okolja)

V tem delu bomo v pobožnem premišljevanju pripovedovali o slavnih ranah našega blaženega očeta, gospoda svetega Frančiška, ki jih je prejel od Kristusa na sveti gori La Verni. In ker je bilo teh ran pet, kakor je bilo petero tudi ran našega Gospoda Jezusa Kristusa, bo ta zgodba obsegala pet premišljevanj.

Prvo premišljevanje bo razpravljalo o načinu, kako je sveti Frančišek došel na sveto goro La Verno.

Drugo premišljevanje bo poročilo o dejanju in nehanju svetega Frančiška in njegovih tovarišev na tej sveti gori.

Tretje premišljevanje bo pripovedovalo o serafski prikazni in vtisnjenju svetih ran.

Četrto premišljevanje bo povedalo, kako je sveti Frančišek po prejemu svetih ran šel z gore La Verne in se vrnil k Sveti Mariji Angelski.

Peto premišljevanje bo govorilo o nekaterih videnjih in Božjih razodetjih, ki so jih po smrti svetega Frančiška prejeli sveti bratje in druge pobožne osebe o teh svetih in preslavnih ranah.

Prvo premišljevanje o presvetih ranah

Kar se tiče prvega premišljevanja, moramo vedeti, da se je sveti Frančišek leta 1224, v triinštiridesetem letu življenja odpravil iz Spoletske doline,

da gre z bratom Leonom, svojim tovarišem, v Romagno. Na popotovanju dospe do vznožja gradu Montefeltro, kjer so tisti čas imeli veliko pojedino in veselico v čast novega viteštva grofa iz Montefeltra. Ko je sveti Frančišek čul o tej slavnosti in slišal, da se je tam zbralo mnogo plemenitašev iz različnih krajev, pravi bratu Leonu: "Pojdiva gori k tej slavnosti, zakaj z Božjo pomočjo bova žela marsikak duhoven sad."

Med gospodo, ki se je zbrala na tej veselici, je bil neki imeniten in tudi bogat plemenitaš iz Toskane, ki mu je bilo ime gospod Orlando da Chiusi, doma iz Casentine. Ta je zaradi čudovitih reči, ki jih je slišal o svetosti in čudežih svetega Frančiška, tega zelo častil in bi ga silno rad videl in slišal pridigati.

Sveti Frančišek pride do gradu, stopi vanj in gre na dvorišče, kjer je bila zbrana vsa množica plemenitašev. In v gorečnosti duha se povzpne na zid in prične pridigati, za predmet svoje pridige pa je vzel te besede v domačem jeziku:

*Tolika je sreča, ki jo pričakujem,
da muke vse z veseljem premagujem.*

In o tem izreku je pridigal po nareku Svetega Duha pobožno in globoko, ga

podkrepil z različnimi primeri trpljenja in muk svetih apostolov in svetih mučencev, ostrih spokornih del svetih pričevalcev, mnogoterih bridkosti in skušnjav svetih devic in drugih svetnikov, tako da so vsi ljudje stali z očmi in duhom uprti vanj in ga poslušali, ko da bi govoril Božji angel. Med temi je bil gospod Orlando zaradi čudovite pridige svetega Frančiška ganjen od Boga v srce in je sklenil, da bo po pridigi govoril in uredil z njim zadeve svoje duše.

Po končanem govoru zato pokliče svetega Frančiška v stran in mu reče: "Oče, rad bi se pogovoril s teboj o zveličanju svoje duše." Sveti Frančišek odgovori: "Prav rad; to jutro pa še pojdi in počasti svoje prijatelje, ki so te povabili k slovesnosti in kosi z njimi. Po kosilu pa se bova pomenila, kolikor ti bo všeč."

Gospod Orlando gre h kosilu in se po jedi vrne k svetemu Frančišku in z njim se pomeni in domeni o vseh zadevah svoje duše. In nazadnje pravi gospod Orlando svetemu Frančišku: "V Toskani imam pripravno goro, ki se imenuje La Verna; zelo samotna je in divje zaraščena, kar najbolj pripravna za onega, ki bi se rad daleč od ljudi hotel pokoriti ali ki si želi samotarskega življenja. Če bi ti bila po volji, jo rad podarim tebi in tvojim tovarišem v zveličanje svoje duše."

Ko sveti Frančišek sliši, kako mu ta velikodušno ponuja, kar si je tako želel, se močno razveseli. Najprej povelika Boga in se mu zahvali, nato še gospodu Orlando in mu takole pravi: "Gospod Orlando, ko se povrnete domov, vam pošljem svoje tovariše, da jim pokažete tisto goro. Če se jim bo zdela pripravna za molitev in spokorno življenje, sprejemem že sedaj vašo dobrotljivo ponudbo." Po teh besedah se je sveti Frančišek poslovil in se po končanem

popotovanju vrnil k Sveti Mariji Angelski. Tudi gospod Orlando se je povrnil po končanih slovesnostih na svoj grad, imenovan Chiusi, ki je bil miljo daleč od gore La Verne.

Ko se je sveti Frančišek vrnil k Sveti Mariji Angelski, je poslal dva svojih tovarišev h gospodu Orlando, ki ju je ob prihodu z največjim veseljem in prijaznostjo sprejel. Da jima pokaže goro La Verno, je poslal z njima pač do petdeset dobro oboroženih mož, ki naj bi ju branil divjih zveri. S tem spremstvom sta se podala brata na goro in si jo pričela dobro ogledovati.

Končno dospeta do kraja z malo ravnico, ki je bil posebno pripraven za pobožno premišljevanje, in ta kraj sta si zbrala za svoje in svetega Frančiška bivanje. S pomočjo oboroženih mož, ki so bili v njunem spremstvu, sta postavila nekaj celic iz vej in tako v Božjem imenu sprejela in vzela v posest goro La Verno ter samostan bratov na njej. Nato sta odšla in se vrnila k svetemu Frančišku. In ko sta prišla k njemu, sta povedala, kako in na kak način sta vzela v posest kraj na gori La Verni, zelo primeren za molitev in premišljevanje.

Ko sveti Frančišek sliši to novico, se močno razveseli in med poveličanjem Boga in zahvaljevanjem Bogu pravi bratoma z veselim obrazom: "Sinova moja, bližamo se našemu postu v čast svete-

mu Mihaelu nadangelu. Trdno verujem, da je Božja volja, da obhajamo ta post na gori La Verni, ki je po Božjem sklepu za nas pripravljena, da v čast in slavo Bogu, njegovi Materi, preslavni Devici Mariji in svetim angelom s pokoro zaslužimo od Kristusa tolažbo, da bomo posvetili to blaženo goro."

Po teh besedah je sveti Frančišek vzel s seboj brata Maseja da Marignano iz Assisija, ki je bil mož velikega uma in velike zgovornosti, brata Angela Tancredija iz Rietija, moža plemenitega rodu, ki je bil v posvetnem življenju vitez, in brata Leona, moža največje preprostosti in čistosti, zaradi česar ga je sveti Frančišek zelo ljubil.

S temi tremi brati se poglobi sveti Frančišek v molitev, priporoči sebe in tovariše v molitev bratom, ki so ostali, in se v imenu križanega Jezusa Kristusa odpravi na pot proti gori La Verni.

Pri odhodu pa pokliče sveti Frančišek enega svojih treh tovarišev, namreč brata Maseja, in mu takole reče: "Ti, brat Masej, boš naš gvardijan in poglavar na tem potovanju, zakaj ko bomo takole hodili in skupaj živeli, hočemo izpolnjevati naše navade, s tem da bomo molili breviri ali se pogovarjali o Bogu ali pa molčali. In nočem skrbeti vnaprej ne za jed ne za pijačo ne za prenočišče: ko bo čas prenočiti, si naprosimo malo kruha in se pokrepčamo in spočijemo na kraju,

ki nam ga Bog pripravi." Tedaj so trije tovariši sklonili glave, se prekrizali in šli.

Pri večer so dospeli do nekega samostana in tam prenočili. Drugi večer zaradi slabega vremena in ker so bili trudni, niso mogli priti ne do redovne naselbine ne do gradu ne do mesta; in ker jih je dohitela noč z nevihto, so se zatekli v zapuščeno in prazno cerkev in tam legli k počitku.

Med spanjem tovarišev se je sveti Frančišek potopil v molitev. In glej! Ob uri prve ponočne straže pridrvi z velikim ropotom in hruščem velika množica divjih hudičev in ga prične silovito napadati in nadlegovati: eden ga grabi od te, drugi od druge strani, eden ga vleče navzdol, drugi navzgor; eden mu grozi s tem, drugi mu očita kaj drugega. In tako so si prizadevali, da bi ga motili v molitvi, pa niso mogli, zakaj Bog je bil z njim.

Ko je tedaj sveti Frančišek prenesel dovolj teh hudičevih napadov, začne klicati na ves glas: "O zavrženi duhovi, vi nič ne morete, razen kar vam Božja roka dopusti. Zato vam pravim v imenu vsemogočnega Boga, da storite z mojim telesom to, kar vam Bog dopusti; saj to rad prenašam, ker nimam večjega sovražnika kakor svoje telo. Če se torej vi maščujete nad mojim sovražnikom, mi storite veliko uslugo."

Nato ga hudiči zagrabijo z veliko silo in besnostjo in ga začno vlačiti po cerkvi in ga še bolj nadlegovati in mučiti ko prej. Takrat pa prične sveti Frančišek vpiti in pravi: "Gospod Jezus Kristus, zahvaljujem se ti za toliko čast in ljubezen, ki mi jo izkazuješ! Saj je znamenje velike ljubezni, če Gospod svojega hlapca zaradi njegovih pregreškov že na tem svetu dobro tepe, da ne bo kaznovan na onem. Pripravljen sem z veseljem pretrpeti vsako muko in vse težave, ki mi jih

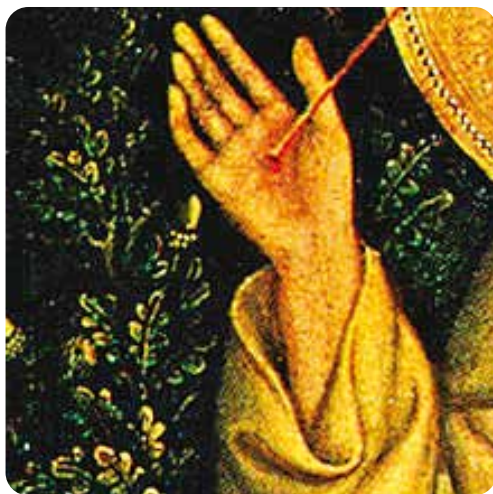
ti, Bog moj, zavoljo mojih grehov hočeš poslati." Nato so hudiči osramočeni in premagani od njegove stanovitnosti in potrpežljivosti zbežali. Sveti Frančišek pa gre v gorečnost duha iz cerkve in stopi v gozd, ki je bil tam zraven, in se poglobi v molitev; in s prošnjami in s solzami in s trkanjem na prsi skuša najti Jezusa Kristusa, ženina in ljubljenca svoje duše.

In ko ga končno najde v tajni svoje duše, se zdaj pogovarja z njim z vsem spoštovanjem kakor z Gospodom, zdaj kramlja z njim kakor s prijateljem.

Njegovi tovariši pa so se tisto noč zbudili, vstali in prisluškovaje gledali, kaj počenja v gozdu; in videli so in slišali, kako je s solzami in zdihljaji pobožno prosil Božjega usmiljenja za grešnike. In videli so ga in slišali, kako je glasno objokoval Kristusovo trpljenje, ko da bi ga gledal z lastnimi očmi. In v tej noči so ga videli, kako je dolgo časa dvignjen nad zemljo z rokami, položenimi v podobo križa drugo čez drugo molil; in obdajal ga je žareč oblak.

Tako je v tem svetem opravilu prebil vso noč brez spanja.

Drugo jutro pa, ko so tovariši opazili, da je sveti Frančišek zaradi truda prečute noči preveč oslabil in bi le s težavo mogel hoditi peš, so šli k nekemu ubogemu kmetu v okolico in ga prosil naj iz ljubezni do Boga posodi svojega oslička njihovemu bratu Frančišku, ki ne more peš dalje. Ko je ta slišal imenovati brata Frančiška, jih takole vpraša: "Kaj ste vi bratje tistega brata iz Assisija, o katerem pripovedujejo toliko dobrega?" Bratje odgovore, da so in da prav zanj prosijo živinče. Tedaj je dobri mož z veliko spoštljivostjo in skrbnostjo osedlal in obrzdal oslička in ga peljal k svetemu Frančišku. Z velikim spoštovanjem ga je

posadil nanj in so šli dalje; on pa z njimi za svojim osličkom.

Ko so prehodili kos poti, pravi kmet svetemu Frančišku: "Povej, ali si ti brat Frančišek Asiški?" Odgovori sveti Frančišek, da je. "Potem si pa le prizadevaj," pravi kmet, "da boš tako dober, kakor vse ljudstvo misli o tebi, zakaj mnogi imajo vate veliko zaupanje. Zato te opominjam, bodi v resnici tak, kakor ljudje sodijo o tebi!" Ko je sveti Frančišek zaslišal te besede, se ni razsrdil, da ga je kmečki človek posvaril, in ni rekel sam pri sebi: "Kakšno govedo je to, ki me svari?" kot bi danes reklo mnogo ošabnežev, ki nosijo kuto, ampak je takoj skočil z osla, pokleknil pred kmeta in mu poljubil noge; in ponižno se mu je zahvalil, da ga je blagovolil tako ljubeznivo posvariti. Tedaj ga kmet in tovariši z veliko spoštljivostjo dvignejo s tal in ga posadijo na osla. Napotili so se dalje.

Povzpeli so se komaj do srede poti na goro, ko začne kmeta zaradi velike vročine in utrudljive hoje tako hudo žejeti, da zakliče za svetim Frančiškom: "Jojmene, kako sem žejen! Če ne dobim kaj piti, bom ta hip obnemogel!" Zaradi

tega stopi sveti Frančišek z osla in se poglobi v molitev; in tako dolgo kleči z rokami povzdignjenimi v nebo, dokler ne spozna po razodetju, da ga je Bog uslišal. In tedaj pravi sveti Frančišek kmetu: "Teci, pojdi hitro k onile skali in tam boš našel živo vodo, ki jo je Kristus to uro po svojem usmiljenju dal, da je zacurljala iz skale." Kmet teče h kraju, ki mu ga je pokazal sveti Frančišek, in najde bister studenec, ki ga je moč molitve svetega Frančiška priklivala iz trde skale; in napil se je in je bil pokrepčan. In očitno je bilo, da je Bog na čudežen način po prošnjah svetega Frančiška privabil ta vrelec, zakaj ne prej ne poslej ni bilo videti na tem kraju studenca ali sploh žive vode daleč naokrog.

Po tem dogodku se je sveti Frančišek s tovariši in kmetom zahvalil Bogu za izkazani čudež; in nato so romali dalje.

Ko so se približali vznožju skalnatega vrha gore La Verne, je bilo svetemu Frančišku všeč, da se je nekoliko odpočil pod hrastom ob potu, ki še zdaj stoji tam. Pod njim sedeč si je sveti Frančišek pričel ogledovati lego kraja in okolice.

In ob tem ogledovanju, glej, prileti velika množica ptic z raznih vetrov, ki so s petjem in prhutanjem perutnic vse naznanjale največjo radost in veselje. In obsule so svetega Frančiška, tako so mu nekatere sedle na glavo, druge na rame, spet druge na roke, nekaj v naročje in še okrog nog.

Ko so to videl njegovi tovariši in kmetič in se čudili, je sveti Frančišek, v duhu ves vesel, takole povzel: "Mislim, predragi bratje, da je našemu Gospodu Jezusu Kristusu všeč, da prebivamo na tej samotni gori, ko pa nad našim prihodom že ptice, naše sestre in naši bratci, kažejo toliko veselja." Po teh besedah se je dvignil, in šli so naprej in dospeli do

kraja, ki so ga njegovi tovariši že prej bili vzeli v posest.

In to je, kar se tiče prvega premišljevanja, namreč, kako je sveti Frančišek prišel na sveto goro La Verno.

V hvalo Jezusu Kristusu in ubožcu Frančišku. Amen.

Se nadaljuje.

Posodobljeni prevod Alojzija Resa pregledal in odmeve br. Javierja Garrida prevedel br. Miran Špelič.

57. premišljevanje

Začenja se trpljenje Frančiška Asiškega, Jezusovega učenca. »Tiste dni ...« Tako se začne predzgodovina dogodka pokristenja.

Vzpon na goro spominja na goro Sinaj, kraj zaveze, in na goro Kalvarijo, kraj ljubljenega učenca, ki je poklican, da sotrpi trpljenje svojega Gospoda.

Tema oznanjevanja, tema velikonočne skrivnosti, ki se obhaja na gori, življenje, ki vstaja iz smrti, polnost, ki izhaja iz izničenja, sreča, ki se dopolni v trpljenju, preobrazba, ki kali iz očiščenja.

Namigi na goro spremenjenja: trije tovariši, šotori kontemplacije ...

Božja ura izzove sile zla. Začenja se velika bitka. V tej uri samo Bog pripravlja srce s svojim mirom in ga okrepi s svojo ljubeznijo.

Resnica prihaja od najmanjših. Svetnik v tej uri bolj kot kadarkoli potrebuje, da ga nekdo nagovori na njegovem mestu: nič drugega nisi kot grešna stvar. Najbolj prefinjene grožnje božjemu delu ne predstavljajo hudi duhovi, ampak lastno srce, kadar si prilasti dar.

Največja povzdignjenost v krščanski kontemplaciji se preveri z usmiljenjem, ki se nagne k potrebi bližnjega, h kmetovi žeji.

Sveta dežela med koronavirusom in po njem ...

Romarji v Sveto deželo letos v februarju in še v marcu so komaj odnesli pete in nastopil je koronavirus, hitro, neusmiljeno in brezkompromisno. Vse se je zaprlo: svetišča, država Izrael in Palestina. In nastala je tišina, kakor stoji v Razodetju 8,3: »Ko je Jagnje odtrgalo sedmi pečat, je v nebesih za kake pol ure nastala tišina.« Kakšno znamenje naj bi to bilo? Kustos kustodije Svete dežele, p. Francesco Patton, je to tišino opisal kot kontemplativno tišino, kot obrat navznoter. Vlogo romarskih procesij je prevzelo Krščansko medijsko središče (Christian Media Center), ki je dnevno prenašalo liturgijo iz različnih svetišč (Nazaret, Jeruzalem, Alep/Sirija) in tako posredovalo bogoslužja, ki so se dogajala znotraj zaprtih vrat svetišč. Liturgija je nemoteno potekala naprej. Večinoma so uporabljali arabski jezik, saj kristjani Bližnjega vzhoda vsi govorijo arabsko: Libanon, Sirija, Irak, Jordanija, Egipt. Nekateri prenosi so bili tudi v angleškem, italijanskem, poljskem, španskem in francoskem jeziku.

In zgodil se je konec maja 2020, ko so se svetišča po »polurnem« molku odprla za vernike. Seveda so bili prvi romarji le domačini, arabski kristjani. Drugi še čakajo na odprtje meja države Izrael kakor tudi Palestine, kajti vhod v Palestino vodi skozi Izrael. Do tega odprtja naj bi se prišlo v nekaj dneh. Torej je na obzorju nov začetek romanj od zunaj, ki pa na začetku ne bodo tako množična, kot so bila pred koronavirusom. Prva

večja slovesnost je bila v župnijski in samostanski cerkvi Sv. Odrašenika v Jeruzalemu, ko je msgr. Pierbattista Pizzaballa, nadškof jeruzalemski, frančiškan, podelil diakonat šestim kandidatom, teologom z različnih koncev sveta, ki študirajo v Jeruzalemu. Njihovi domači niso mogli biti navzoči, posvečenje pa je prenašalo Krščansko medijsko središče. Prva lastovka še ne naredi pomladi, jo pa naznani.

V času koronavirusa je bilo tudi velikonočno praznovanje, sveto tridnevje

in s tem v zvezi tudi osrednje darovanje za podporo kristjanom na Vzhodu po odredbi papeža sv. Pavla VI. Nabirka za veliki petek, ki jo pri nas imenujemo »Za božji grob v Jeruzalemu«, je letos odpadla, zato je Sveti sedež izjemoma določil 13. september za nabirko za Sveto deželo. Kustodija pomaga kristjanom v Sveti deželi in tudi šolam, vrtcem, svetiščem, znanstvenim bibličnim ustanovam. Ob ustavitvi romanj pa je vrzel v prihodkih še večja. Romanja z namestitvami romarjev, pa spominki, rožni venci in vse,

kar sodi na to področje – vse to pomaga kristjanom preživeti.

Obdobje po koronavirusu se začneja. Odpirajo se romanja in v drugi polovici leta bodo zaživela. Tako imamo na Komisariatu že oblikovane skupine za september (sv. Hieronim), oktober (med počitnicami), november in novo leto. Ob prebiranju petega evangelija, ob lastnem duhovnem poglobljanju na romarski poti delamo tudi dobra dela, ko podpremo kristjane v Sveti deželi.

Pripravil p. Peter

Peš romanje po Sveti deželi

FEBRUAR 2020

»Gospod, spet odhajamo na pot. Gremo tja, kjer si hodil Ti. Iskali bomo Tvoje poti. Gremo tja, kjer si živel Ti, iskali bomo Tvoje sledi. Gremo tja, kjer si govoril Ti. Poslušali bomo Tvoje besede in gledali skozi Tvoje oči. Pojdi z nami tudi Ti, Gospod. Bodi Ti naša pot!«

Tako smo molili, preden smo se v februarju letos odpravili na dolgo peš romanje po Sveti deželi. Enajst se nas je zbralo: šest odraslih skavtov iz Bovca, Ribnice in ljubljanskih Fužin, naš duhovni vodja g. Bogdan Vidmar, tudi skavt in duhovni pomočnik na župniji v Bovcu, in štirje Jakobčki: zakonski par Bernarda in Matevž iz Ribnega pri Bledu, Jelka iz Turjaka in Marija iz Vidma - Dobropolja.

Z beneškega letališča Marco Polo smo odleteli na letališče Ben Gurion v Tel Aviv, se z vlakom odpeljali do Haife, kjer smo si oprtali nahrbtnike ter se v Božjem varstvu in z Njegovo prisotnostjo podali na pot. Peš smo se odpravili

na goro Karmel do Elijeve votline in po Jezreelski dolini prišli v Nazaret. Doživeli smo judovski sabat, šli v baziliko Marijinega oznanjenja, v cerkev sv. Jožefa in nadangela Gabrijela. Šli smo naprej mimo Naina in se povzpeli na goro Tabor v cerkev Jezusovega spremenjenja. Potem smo šli mimo Seforisa v Kano Galilejsko, kjer sta naša zakonca v cerkvi obnovila svoje zakonske obljube. Mimo Ilanije smo prišli v Arbel, ki je znan po ruševinah ene najstarejših sinagog na svetu. Vzpeli smo se v naravni rezervat, kjer se nam je odprl prekrasen pogled na Galilejsko jezero. Na vrhu se je odprl pogled na celotno Galilejo, reko Jordan in zloglasno Golansko planoto. Naprej smo romali v mesto Tiberija, ki ga je dal sezidati Herod Antipa. Šli smo naprej

v Tabho, na Goro blagrov in naprej v Kafarnaum in Korazim.

Tri dni smo se ustavili v Jerihi, ki je najstarejše mesto na svetu. Šli do reke Jordan na kraj Jezusovega krsta, kjer smo obnovili naše krstne obljube. Šli smo tudi do Mrtvega morja in najbolj pogumni so šli ležat na njegovo gladino. Povzpeli smo se tudi na veličastno judovsko Masado. Ogledali smo si tudi Kfar Adumim v Betaniji in skozi Befagro priromali v Jeruzalem, kjer smo ostali štiri dni, da smo si lahko ogledali vse znamenitosti tega veličastnega mesta: dvorano zadnje večerje, baziliko Božjega groba, vrt Getsemani in Oljsko goro, zid judovskega objokovanja, cerkev Marijinega zaspanja, baziliko Marijinega vnebovzetja in v petek ob 15h molili s frančiškani križev pot po ulicah mesta.

Spali smo v hostlih ali v zasebnih penzionih. Če smo imeli priložnost, smo si sami skuhali večerjo in pripravili zajtrk. Vsak dan smo imeli sv. mašo,

vsak dan smo hodili eno uro v tišini in premišljevanju, zmolili rožni venec in angelovo češčenje in ob 15h popoldne še rožni venec Božjega usmiljenja. Vsak dan smo brali in poslušali odlomke iz Svetega pisma. V romarski potni list smo pridno nabirali žige.

To romanje smo doživeli kot posebno bogate duhovne vaje, poglobili smo našo vero, se naučili živeti v skupnosti in potrpeti drug z drugim. Bogu hvala za vse te milosti.

Ester, marec 2020

slike: Jelka Škrlić

Romanje po Gnidovčevi poti - severna makedonija

NOV DATUM: 17. 8. do 21. 8. 2020 z avtobusom

Bratski pravoslavni vzhod, lepote, kultura, zgodovina ...

Ponedeljek, 17. 8.: jutranji odhod ob 04.30 iz Šenčurja, ob 5.00 iz Ljubljane (parkirišče ob cerkvi na Viču). Pot skozi Hrvaško in Srbijo do Skopja. Prihod v hotel, namestitev za 1 noč, sveta maša in večerja.

Torek, 18. 8.: dopoldanski čas je namenjen ogledu Skopja, kraju delovanja Božjega služabnika Janeza Frančiška Gnidovca in sveti maši na kraju »rojstne hiše« Matere Terezije. Popoldne odhod proti samostanu Jovan Bigorski

ob meji z Albanijo, ogled. Nadaljevanje do Ohrida, namestitev za 1 noč, večerja.

Sreda, 19. 8.: sveta maša v Ohridu, ogled Ohrida - zibelke krščanske vere in kulture, cerkve sv. Klimenta Ohridskega - učenca sv. bratov Cirila in Metoda; vodstvo po starem Ohridu, povratek v Skopje, večerja, prenočevanje.

Četrtek, 20. 8.: odhod proti Srbiji; ogled katoliške cerkve v Nišu, kjer so novi Rupnikovi mozaiki. Tam bo tudi sveta maša. Nadaljevanje do Beograda, večerja, namestitev.

Petek, 21. 8.: dopoldne sveta maša v beograjski katoliški stolnici, po možnosti srečanje z nadškofom msgr. Stanislavom Hočevarjem. Popoldne pot proti domu s prihodom v poznih večernih urah.

Cena celotnega potovanja je 520 € (udeležba nad 40 romarjev); če bo romarjev manj je cena 550 €.

V ceno je vključeno: 4 polpenziona v dvo- ali tro- posteljnih sobah, prevoz z avtobusom na celotni poti, DDV, vodstvo romanja, nezgodno in zdravstveno zavarovanje za primer poškodb na poti.

Vstopnine niso vključene (cca. 10 €). Doplačilo za enoposteljno sobo je 90 €. Za potovanje zadošča osebna izkaznica.

Voditelj romanja p. Peter

SVETA DEŽELA – HIERONIMOVO

od 23. do 30. septembra 2020 sv. HIERONIM, naš rojak, cerkveni učitelj; 1600-letnica njegove smrti v Betlehemu; poseben romarski program, 8 dni; jeseni, ko je huda vročina že mimo in je puščava čudovita

dan, 23. 9. (sreda): zjutraj polet z ljubljanskega letališča (Brnik), prek Istanbula v Tel Aviv; namestitev v Betlehemu za 2 noči.

dan, 24. 9. (četrtek): po ABRAHAMOVI POTI: Tel Berševa, Abrahamov center, sveta maša v kapeli v Berševi. Puščava Negev. Povratek v Betlehem, večerja.

dan, 25. 9. (petek): Jeriha, sveta maša v cerkvi Dobrega Pastirja, samostan Quarantal, kraj krščevanja, križarski Belvoir, Kafarnaum, Nazaret; namestitev za 2 noči, večerja.

dan, 26. 9. (sobota): Nazaret, Iblin - rojstni kraj Palestinke Mirjam Baquardy (karmeličanke), Ako, sv. Janez (sveta maša), Stella Maris; povratek v Nazaret, večerja.

dan, 27. 9. (nedelja): Tabor - gora Gospodovega spremenjenja, sveta maša, Samarija, Sebasta, Jakobov studenec, Samarijani, nadaljevanje po poti Očakov v Betlehem; namestitev in večerja.

dan, 28. 9. (ponedeljek): Sv. Janez v samoti, Jeruzalem – Božji grob, sveta maša; preostali čas daje možnost izbire: Gihon, Siloa, jeruzalemsko obzidje ali čas za osebno molitev in prosto.

dan, 29. 9. (torek): Emavs, Latrun, Deir Rafat (Marijino svetišče), Cremisan (klet, samostan, kapela), Salomonovi ribniki in Hortus conclusus (zaprti vrt: cerkev, samostan), povratek v Betlehem, večerja, nočitev.

dan, 30. 9. (sreda): v Betlehemu - dan za sv. Hieronima, godovni praznik ob 1600-letnici smrti, sveta maša; pot domov - polet iz Tel Aviva, prek Istanbula v LJ.

Vodstvo romanja: prof. Bogomir Trošt in p. Peter Lavrih, ofm, cts.

Cena romanja: 1.190€ - pri udeležbi nad 40 oseb. Če je romarjev manj, se poveča za 50 € na osebo.

Doplačilo za enoposteljno sobo je 130 € na /osebo, vendar je število teh sob omejeno.

V ceno je vključeno: letalske vozovnice in letalske takse, polpenziona v Sveti deželi, avtobusni prevozi na celotni poti, vstopnine kot je navedeno v programu, nezgodno zavarovanje "Tujina".

V ceno niso vračunane napitnine (30 € po osebi), ki se plačajo v Izraelu.

PODATKI POTREBNI OB PRIJAVI: ime in priimek (kot je v potnem listu), naslov, rojstni datum, številka in datum veljavnosti potnega lista (veljaven mora biti vsaj še 6 mesecev ob nastopu potovanja), e-naslov in telefonska številka.

MOŽNOSTI PRIJAVE (obvezna pisna prijava): s spletno prijavnico na spletni strani Komisariata: www.sveta-dezela.si, si, s prijavnico, ki vam jo pošljemo po e-pošti ali navadni pošti, ostale oblike prijave niso veljavne. Prijave sprejemamo takoj ali najpozneje do 1. julija 2020.

NAČIN PLAČILA: po prejemu vaše prijave vam pošljemo podatke za plačilo prvega dela, 470 €, ostanek plačila mesec dni pred odhodom.

NAPOTKE za romanje s potrebnimi informacijami boste dobili mesec dni pred odhodom. Zavarovanje možnosti odpovedi romanja lahko uredite na Komisariatu. Sicer veljajo splošni pogoji odpovedi, kot jih določa statut Komisariata za Sveto deželo.

Darovi za Sveto deželo (april 2020 - maj 2020):

- 5 € Brigita Ulen
- 10 € Neža Korošec, Alma Prijon, Neznani darovalec, Andrej Rogl
- 15 € Terezija Vodišek, Ana Kastelic, Mara Vilar, Alojzija Munda
- 18 € Gregor Butala
- 20 € Franc Vugrinec, Jožefa Žnidaršič, Elizabeta Pirnat, Francka Peternel
- 21 € Andrej Orel
- 27 € Terezija Potočnik
- 30 € Terezija Kocmur, Vika Zverat, Martina Hozjan, Stanislav Dolšak, Beršnjak Marija, Ana Bogovič
- 40 € Silva Matos
- 50 € Štefka Durič, Mohor Nartnik, Milan Divjak, Alojzija Vrabič, Nikolaj Štolcar
- 60 € Vlasta Globevnik, Nika Beravs
- 70 € Darja Šatej
- 100 € Danica Serbanc
- 130 € Štefan Pavli
- 1.141 € Skupaj**

PRIJAVE po pošti, telefonu, na spletu ali e-pošti:
DRUŠTVO PRIJATELJEV SVETE DEŽELE V SLOVENIJI
 Tržaška 85, 1000 Ljubljana, SLOVENIJA
 Telefon: 01 24 44 250, GSM: 041 669 134
www.sveta-dezela.si
komisariat@rkcs.si

Pri prijavi vedno oddajte podatke:

priimek in ime, rojstni datum, naslov,

številka osebnega dokumenta, e-naslov in telefon

Pozabljene spretnosti

Kako izdelamo zaščitno masko

V nekaj preteklih mesecih so najpogostejše omenjene besede: covid19, maska in razkuževanje. Po spletu so krožila navodila za izdelavo maske. Sama si jih nisem ogledala, ker spleta ne uporabljam. Naredila sem jih po lastni zamisli. Je zelo preprosto.

Potrebujemo 45×30 cm bombažnega blaga. Če je pretanko, odrežemo še en kos malo krajšega blaga, ki ga prišijemo na notranjo stran – v sredino na tisti del, ki je ob obrazu. Rabimo tudi 12 cm dolgo tanjšo plastificirano žico, ki jo lahko oblikujemo po obliki nosu. Za elastiko uporabimo navadno elastiko ali elastično čipko za nežnejši spol. Blago zašijemo skupaj po daljši stranici. Na zgornjem robu naredimo ozek šiv za žico, jo damo noter in zašijemo, da se ne premika. Na obeh straneh naredimo tri gube, srednja naj bo najgloblja; lahko pa naredimo samo dve globlji gubi. Ko so gube narejene, naj bo višina stranice 9 cm. Če je višina večja, se maska ne prilega dobro. Na obeh koncih prepognemo blago za 1,5 do 2 cm. Zašijemo z dvema šivoma, da se rob ne viha in istočasno pritrdimo elastiko, prej izmerimo, kako dolgo potrebujemo.

Velikost maske je sicer odvisna od tega, za koga jo delamo, za močnejši obraz ali otroškega. Pri blagu je veliko različnih možnosti glede vzorca in barve. Opisala sem najbolj enostaven način izdelave, variant je še nekaj.

Silva Valič, KB FSR Kapela Nova Gorica

Nagradna razrezana uganka

Posamezne kvadrate 3×3 prenesite v mrežo tako, da boste ob njihovi pravilni razporeditvi skupaj z že vpisanimi črkami lahko v vodoravnih vrstah prebrali stavek iz pisma papeža Frančiška družinam, 2. februarja 2014.

Sestavil:
Matej Pavlič

		Č						
U	Ž	I						
J	K	A						

	M	A
E	S	E
I	S	T

E		V
N	I	
	L	J

V	E	S
A		N
E		J

E		P
D	A	J
S		

	D	R
M	A	N
U	B	E

N	J	K
L	J	E
N	O	

Z	E	N
A		V
	P	R

E	L	J
A	M	
E	Z	U

Pravilna rešitev iz prejšnje številke se glasi:
ČLOVEK JE SREČEN, ČE HOCE BITI ORODJE MIRU.

Na uredništvo ste poslali 19 pravih odgovorov.

Hvaležni smo vam za vaše vztrajno sodelovanje.

Tokratni nagrajenci so:

1. nagrada: **Marija Modrijan**, Raskovec 35, SI-1360 Vrhnika.
2. nagrada: **Barica Sladič**, Slavka Gruma 80, SI-8000 Novo mesto.
3. nagrada: **Zdenka Partl**, Ul. za mlinom 2, SI-1380 Cerklja. *Čestitamo!*

Rešitve pošljite na uredništvo Brata Frančiška (Ul. škofa Maksimilijana Držečnika 7, SI-2000 Maribor) do 10. avgusta 2020. Čakajo vas naslednje nagrade:

1. nagrada: Kenan B. Osborne OFM: Frančiškansko intelektualno izročilo;
2. nagrada: Zadnja številka revije Magnificat;
3. nagrada: CD Hvalnice in večernice

Zdravko Jakop OFM **VITANJE JE ZANIMIV KRAJ**

V vsakdanjem govorjenju pravimo, da je postal svet mala vas. Vendar se svet ni zmanjšal, le razmere so se spremenile in nam omogočile, da to »vas« lahko hitro prepotujemo, proučujemo in občudujemo. V tej »mali vasi« ima svoje mesto tudi naš preveseli kraj, kjer je stala naša zibelka. Svoj rojstni kraj naj bi poznali in mu, kolikor moremo, pomagali, da bo vedno lepši in da bo boljše prebivališče srečnih in zadovoljnih ljudi. Pa svoj kraj poznamo ali pa nam je tuj? Kaj vemo o svojem kraju? Kaj bi znali o njem povedati obiskovalcu? S čim se lahko ponašamo? Imamo tri cerkve, ki oblikujejo trikotnik, sredi katerega se v novejšem času nahaja tudi »vitanjska kulturna dvorana«. Imamo šolo že nad 250 let, grajske razvaline pa so neme priče dolge zgodovine. Občinska uprava ima svoje poslovne prostore v nekdanjem škofijskem dvorcu. Imamo »zimsko« in »letno« cerkev. Ne moremo trditi, da je naš kraj najlepši, a Vitanje je vendarle samo eno in je naše.

format 16,5 × 21 cm
trda vezava
obseg 76 strani
cena 9 €

Predstavljeno lahko naročite na naslovu: **Založba Brat Frančišek**
Prešernov trg 4; 1000 Ljubljana; telefon: 01 24 29 314; e-mail: zbf@ofm.si
www.ofm.si/zbf

